

Vilka äro värdiga nattvardsgäster?

Så saligt och välsignat, så rikt på tröst, kraft och vederkvickelse, som vår Herres Kristi lekamens och blods högvärdiga sakrament är, så tänkvärda och för redliga själar bekymrande äro de apostoliska orden om dess ovärdiga åtnjutande, vilka läsas i 1 Kor. 11: 27-29: Vilken som ovärdigt äter detta bröd eller dricker Herrens kalk, han varder saker på Herrens lekamen och blod. Men pröve en människa sig själv, och äte så av brödet och dricke av kalken. Ty den som ovärdigt äter och dricker, han äter och dricker sig själv en dom, emedan han icke åtskiljer Herrens lekamen.

Att vi icke måtte ovetandes äta och dricka oss själva en dom, är det ju högst nödvändigt att i Guds ord väl undersöka, vilken och hurudan en värdig nattvardsgäst är, och vilken däremot ovärdigt äter och dricker av Herrens lekamen och blod — helst som uti den frågan de mest skadliga villfarelser äga rum ibland oss.

Det är i synnerhet tvenne villfarelser i avseende på den heliga nattvardens värdiga begående, som äro så allmänna, att deras fördärvlighet borde ifrån alla tak utropas och, om möjligt, med en basunstämma, som komme bergen att själva. Det är gruvligt, att den höga, saliga, ljuvliga nådesanstalten, Kristi lekamens och blods sakrament, som av stor kärlek var instiftat att vara hans svaga barn och, vänner till vederkvickelse, tröst och styrka under vandringen, skall genom dessa villfarelser bliva för somliga själar rent av till fördömelse, och för andra, benådade, men andligen fattiga, till en pina, bävan och förskräckelse.

Den förra av dessa villfarelser är den, att vilken människa som helst skall, genom en s. k. »kristlig beredelse», kunna bliva en värdig nattvardsgäst, utan avseende på om hon är en sann Jesu vän och lärjunge; att även de, som både före och efter sin nattvardsgång genom hela sitt liv tillhöra den allmänna, oomvända hopen, skola, genom en för tillfället gjord beredelse, kunna gå värdigt till Herrens heliga nattvard. O, en gruvlig villfarelse, varvid håren kunna resa sig hos varje upplyst kristen!

Var finnes ett enda ord i skriften, som antyder något sådant, att även de skola bereda sig till Herrens nattvard och därigenom bliva värdiga, vilka icke förut äro omvända till Herren, icke äro Jesu vänner och lärjungar och alla dagar hela livet igenom leva av Kristus och med Kristus? O, att alla, som hava öron, måtte höra, och alla, som hava röst, måtte ropa över denna villfarelse! Eller måne Kristus låter bedraga sig med en tillfällig beredelse, med en för tillfället antagen fromhet, att hålla dig för sin vän? Måne den Helige låter så bedraga sig av en påtvingad och självgjord fromhet, ånger, syndabekännelse och bön, varefter du genast återgår till samma fåfängliga leverne som förut, när du blott undangjort din årliga nattvardsgång? Gud förbarme sig: Och Gud väcke alla lärare ur slummen, vilka icke ärligt säga folk sådant! Skulle icke de i korta, tydliga och ärliga ord utsäga den sanningen, att, för att vara en värdig nattvardsgäst, endast är fråga om ett, nämligen om du är en Jesu vän och lärjunge, eller åtminstone är stadd i bekymmer och sökande efter att bliva det för hela din livstid? —

Genom en tillfällig beredelse blir ingen en värdig nattvardsgäst, utan endast genom en hel omvändelse, varigenom han för hela sitt liv blir en Jesu vän och lärjunge. Är du detta, då är du en värdig nattvardsgäst; är du icke detta, då är du ovärdig. Man må icke besvära sig med någon blott tillfällig beredelse, utan veta, att man i alla fall »äter och dricker sig själv en dom», om man ock, icke blott ett dygn, utan en vecka, en månad så nitiskt arbetar på sin nattvardsberedelse, att man ock på sina knän därunder badade i tårar — man är lika väl en ovärdig gäst, äter och dricker sig själv en dom, så länge man blott vill göra en nattvardsberedelse och icke för hela sitt liv blir Herrens egen, blir och lever under honom i hans rike.

Här är saken! Kristus stiftade denna höga måltid för sina vänner. Den innerliga förening, som uti nattvarden sker emellan Kristus och hans trogna, är densamma, om vilken han samma afton, som han instiftade nattvarden, sade i sin bön: »Jag i dem och du i mig, att de må vara fullkomnade till ett,

såsom du, Fader, i mig, och jag i dig» etc. Och om den bönen tillade han: »För världen beder jag icke, utan för de som du har givit mig» (Joh. 17). Och huru var det möjligt, att han kunde bedja något sådant för världen? Huru är det möjligt, att han kunde bjuda världen fira sin döds åminnelse, bjuda sina föraktare att äta hans kött och dricka hans blod?

O, det är förskräckligt, när man betänker, vad det vill säga, att en människa, som i alla sina dagar »lever utan Gud i världen» och bärgar sig så väl honom förutan, skall en gång om året träda Gud under ansiktet, i denna hans vänners heliga kärleksmåltid, och nu antyda den innerligaste vänskap med honom — för att strax därpå återgå till samma fåfängliga väsende och ogudaktiga leverne, som förut! Är icke detta alldeles detsamma, som när Judas i örtagården framträdde och hälsade Jesus: »Hell dig, Rabbi!» och kysste honom? Skall icke Herren säga även till sådana nattvardsgäster: »Min vän, för vad är du här? förräder du Människosonen med en kyss?» Skulle du icke bäva genom hela din själ och kropp för att med ett sådant sinne träda Gud under ansiktet? Förstår du icke, att den store, helige Herren då skall säga till dig: »Du skrymtare, jag känner dina gärningar! du är icke min, utan världens vän; varför kommer du hit, där mina vänner fira min döds åminnelse? Jag vet, att du i morgon skall gå bort till samma världens och syndens tjänst, som hittills. Gack bort, du skrymtare!» Skulle du icke vänta dig ett sådant svar av den Helige, vilkens ögon äro såsom en eldslåga — du, som blott gör en nattvardsberedelse och som eljest alla dina livsdagar igenom icke bryr dig om att tillhöra och följa honom?

Vi hava uti föregående artikel betraktat, huru påskalammet skulle ätas. Därmed är på visst sätt närvarande ämne redan avhandlat; ty påskalammets ätande var en förebild icke blott till det andliga ätandet av Kristus, utan ock till det sakramenterliga — varför ock Kristus just i påskalammets ställe instiftade nattvarden, som skulle utgöra dess motsvarighet i nya testamentet. Vi sågo där, att det var vid själens förlust förbjudet att äta påskalammet tillsammans med surdeg, att det skulle ätas med osyrat bröd, att de skulle anamma det helt — och i resdräkt, »såsom de där hasta till vägs» o. s. v.

Allt detta ville ju säga, att man måste vara en ifrån syndens och världens egyptiska trældom utgången, eller nu utgående israelit — en Jesu vän och efterföljare, eller åtminstone nu stadd i en allvarlig omvändelse; att den, som under sin gudaktighet och sina religiösa övningar vill bli kvar i sina skötesynder och sålunda insmuggla surdeg i påskalammetsätandet, hans själ skall utrotas av Israel. Han »äter och dricker sig själv en dom.» — Vi upprepa ännu en gång: O, att alla, som vilja gå till Herrens bord, måtte i korta, tydliga ord alltid få höra, att här är endast fråga om ett: om de äro en gång omvända till Herren, äro Jesu vänner och lärjungar eller åtminstone nu stadda i bekymmer om en hel omvändelse!

Den andra stora villfarelsen, vilken plågar och betvingar många trogna hjärtan och alldeles berövar dem den tröst, hugsvalelse och fröjd, som nattvarden skulle medföra, är den, att man anser Herrens nattvard för ett slags högtidlig offerfest, i vilken vi skola giva Gud något gott, skola framträda till altaret med några honom behagliga offer av vår fromhet, ånger, tro, bön, bättringsuppsåt o. s. v., och icke besinnar, att nattvarden är ett nådemedel däruti Herren tvärt om vill giva oss, sina arma, fattiga, nedslagna barn, den tröst, styrka och vederkvickelse, vi behöva. Märk: Nattvarden är, likasom Guds ord, ett nådemedel. Likasom man icke kommer till ordet för att åt Gud giva eller framvisa något gott, utan endast för att därav få något gott, få någon kraft och hjälp för sin klena tro, sin bristfälliga ånger och bön m. m., så bör man ock komma till Herrens heliga nattvard såsom till ett nådemedel, vari man endast söker hjälp för allt det, som fattas.

Du gruvar dig för att gå till Herrens bord, emedan du vet med dig, att du i ditt vardagsliv är så bristfull; du är icke, såsom en rätt kristen skulle vara, det är antingen i din tro eller i ditt leverne något sjukligt, det är något visst betänkligt fel i din kristendom, och därför kan du icke tröstligen framgå till Herrens bord. Vad är detta annat, än att alldeles förgäta, vad som var nattvardens hela ändamål och syfte, nämligen just att vara ett botemedel emot alla dessa sjukligheter och fel i vår tro och vårt leverne?

Vore redan allt väl med din kristendom, din tro och ditt leverne, då behövde du icke komma till detta nådemedel; likasom ock Kristus med hela sin förtjänst icke var kommen för rättfärdiga, utan för syndare, såsom han ock själv säger: »De helbrädda behöva, icke läkare, utan de kranka.» Tänk nu, om

en lekamt sjuk skulle på en uppmaning att söka läkaren svara: »Det vågar jag icke, ty jag är så illa sjuk; mitt blod är så förskämt, mitt utslag så svårt, att jag icke uti ett så dåligt skick kan söka läkare; jag borde ju först vara något bättre.» Skulle man icke förundra sig över den dårskapen och svara: Är det icke just för sjukdomen, man bör söka läkare?»

Alldeles på samma sätt är det, när man för andlig brist och sjuklighet fruktar att gå till Herrens heliga nattvard. Den är just given till hjälp och botemedel uti allehanda brister och krankheter. Låtom oss aldrig förgäta den hulde Frälsarens stora kärlek, då han instiftade detta nådemedel! Vad sade han själv om sitt blod, då han framräckte den välsignade kalken? Av allt det mångfaldiga stora, som kunnat sägas om detta blod, nämner han endast detta: »Det varder utgjutet till syndernas förlåtelse.» Där se vi, vad han ville. Det var till tröst mot synden, mot denna för hans barn mest tryckande nöd, synden, som han instiftade nådebordet. Till syndernas förlåtelse!

Det är synden, det är medvetandet av synder och otrohet emot min Gud, som berövar mig den tröst och frimodighet, jag skulle hava inför honom; det är till ett botemedel mot denna nöd och jämmer, Herren inrättade denna saliga åminnefest av sin försoningsdöd. Han har planterat nattvardsborden såsom vilohyddor vid vår väg, på det när vi bliva trötta av vandringen, matta och hungriga till själen, bedrövade och sårade genom våra felsteg, vårt stapplande och fallande, vi där skola gå in och vederkvicka oss med livets bröd, med åminnelsen av honom och åtnjutandet av den lekamen och det blod, som voro utgivna till våra synders förlåtelse, och därigenom på nytt försäkras, att han icke är vred på oss.

Härav kommer, att det är i synnerhet, när vi äro i någon särskild svaghet, i ett andligt obestånd, som det är rätta tiden att skynda till Herrens nådebord, liksom man ock för samma brister skyndar till ordet. Härav kommer, att gamla lärare, som insett detta, tala på ett sådant sätt om vad som är en värdig nattvardsgäst, att man kan undra, om de varit vid sund besinning. Luther säger: »Du bör ofta gå till detta bord, men i synnerhet då, när du är väl skickad därtill, det är: när du är med många och svåra synder besvärad.» Doktor Svedberg säger till svar på frågan, när man bör gå till Herrens nattvard: »När träldomssinnet börjar intaga barnaförtrostsans ruin i ditt hjärta.» Dessa hava förstått, att nattvarden är ett nådemedel.

Men till ytterligare utveckling av denna tröstliga punkt. vilja vi anföra några märkvärdiga yttranden härom av vår lärofader Luther, vilka, om ock förut kända, aldrig kunna för mycket upprepas och allmängöras.

Uti en predikan på Palmsöndagen säger han: »När du känner, att synden biter och förskräcker dig, och du ligger uti anfäktning av köttet, världen och djävulen: nu är du vredsam, knorrisk och otålig, nu åter anfäktas du av girighet och näringsomsorger o. s. v., så att du utan uppehåll har den ena anstötten efter den andra och begår under tiden rätt grova fel, så att själen varder sårad — så är du då en fattig och eländig människa, som fruktar för döden, är modfälld och kan icke vara glad. Då är det hög tid och orsak, att du går därtill, bekänner och klagar din nöd för Gud och säger: »Herre, du har till den ändan instiftat din lekamens och blods sakrament, att man där skall få »syndernas förlåtelse»; nu känner jag, huru välbehöfligt det är för mig: jag är fallen i synd och ligger uti fruktan och misströstan och dristar icke att bekänna ditt ord, emedan mina brister och brott äro så många; därför kommer jag härtill, att du må hela, trösta och styrka mig» e.t.c.

»Känner du nu, att du är oskicklig, svag och utan tro, var vill du då få styrka, om icke här? Vill du vänta, till dess du först varder ren och stark, så lär du väl aldrig komma härtill; och om du någonsin tycker dig på det sättet kunna komma, så är sakramentet dig till ingen nytta.» — »För dem är det farligt och till döden, vilka komma förmätna därtill och känna ingen svaghet, brist och nöd, utan tycka sig förut vara rena och fromma.

Det vill hava sådana gäster, som känna sin brist och att de icke äro fromma, men likväl gärna ville vara det; ja, endast på sådan erkänsla ankommer det; ty vi äro väl alla syndare, men icke alla känna det.»

Uti en predikan på Annandag Påsk säger han: »Dessa två (lärjungarna, som gingo till Emaus) äro en förebild till dem, som väl hysa smak för evangelium i sina hjärtan och innerligen önska att kunna tro och leva därefter, men dock ännu äro så modfällda över sina brister, att de icke gärna töras gå till detta sakrament; ty de känna sig icke nog starka och brinnande och vilja icke gå härtill, förrän de i dessa avseenden blivit något bättre. Sådana hör evangelium till.

Ty fastän de under tiden stappla och förgå sig, äro de dock däröver missnöjda med sig själva. De känna sin krankhet och ville gärna vara henne kvitt och äro alltså icke förstockade uti sina hjärtan. Sådana måste man locka och draga till Kristus. Vi hava ock ännu aldrig predikat evangelium för några andra, än sådana.

»Ty det är trons natur, att människan känner sin brist och ville gärna vara befriad därifrån. Men då må ingen företaga sig att vänta, det Gud skall komma och göra något synnerligt underdecken med honom och giva honom tron på något annat sätt, än han ger den åt andra, vilket sker genom ordet och sakramenten. Ty därför har Gud givit oss dessa, att vi där skola söka bot emot vår brist. När du nu känner din svaghet, så gå därtill och säg: Herre, jag är mycket svag och faller ofta och önskar mig intet högre, än någon styrka mot denna min svaghet. Nu har du till den ändan instiftat sakramentet o. s. v., därför är jag nu här och vill anamma det.

Således, när du känner, att du icke kan rätteligen tro och leva såsom en kristen, men likväl innerligen önskar att kunna det, så bör du icke förfäras och fly för sakramentet utan just där söka hjälp emot din tros svaghet och din kallsinnighet.

Ty fastän man har hårdeligen straffat dem, som ovärdigt och utan tron tagit sakramentet, så bör dock sådant förstås endast om de förstockade och hårda hjärtan. Men du åter bör göra och tänka så: Se, Herre, där har jag ditt ord, och här är min brist och sjukdom. Du säger ju själv: "Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder" etc. (Matt. 11: 28). — Menar du, att han har sagt sådant till dem, som redan äro brinnande och starka i tron! Hans rike går icke därpå ut, att han vill kalla de rättfärdiga, utan han vill frälsa syndare och även göra dem fromma. Därför, den som känner sig svag, han komme härtill och låte hjälpa sig.

Men här är ännu en svärm, som icke heller är på rätta stråten. Vi hava här och där profeter i landet, vilka lära folket att trotsa allt för fritt och tala med det gudomliga majestätet såsom med en lärpojke. Sådana spotska och stolta andar bör man för sitt liv icke heller följa. Ty det är gott, att du är blödig och modfälld, fruktar och bävar. Sådant fruktan behagar mig icke illa; bliv du därvid och kom på det sättet härtill, att ditt samvete på varda styrkt. Men de stolta andar och obrutna vildhjännor, som fara fram med sitt trotsande och vilja pockas med Gud, liksom borde han vara rädd för dem, sådana stå honom alldeles icke an. Du bör därför stå i kännedom av din svaghet, så att du vandrar i räddhåga och av hjärtans grund önskar dig äga tron o. s. v.

Vad vore det för en tro, om du kunde gå härtill utan någon fruktan och bävan i hjärtat, därigenom dock tron bör öva sig! Ty det är egentligen trons natur, att hon visar sin kraft uti räddhåga, uti synd och död och allt det, som eljest gör människan försagd. Därför, när du känner dig sådan, så är det just den rätta tiden, att du går till sakramentet, där din tro får något att göra. Och då är även hemligt skriftermål gott, så att du går till en from man och låter förstå din brist, beder honom om råd och följer detsamma etc. Skriftermålet och sakramentet äro just därtill instiftade, att de svaga och med synd betungade samvetena skola därigenom varda hjälpta.

Men nu säger du: An om jag är alldeles trög och kall, så att jag platt ingen håg har därtill, och likväl känner, att det görs mig behov; men ändå vill icke evangelium och sakramentet smaka mig, utan varenda trognista är nästan alldeles utslöcknad i mitt hjärta? — Svar: Du bör ändå icke bliva därifrån. Ty så länge du känner sådant hos dig, så är du icke ännu helt död och känslolös, emedan du ju gärna ville vara brinnande.

Vad bör du göra? Jo, tag Guds ord för dig; gå i kyrkan och hör det, läs det, skriv det, sjung det, så att du blott umgås därmed och betraktar det, så skall du säkert få förfara något, det slår icke fel; och gå

sedan till sakramentet och säg: Herre, jag är en trög åsna, därför kommer jag nu och beder, att du ville hjälpa mig och göra mitt hjärta brinnande. — Du behöver icke tänka på, huru väl du skall bereda och göra dig värdig; utan du är då redan beredd, när du känner din nöd och åstundar hjälp.

Det har även ofta hänt mig, att jag har skytt för sakramentet och har därmed icke annat utträttat, än att jag kommit blott längre och längre därifrån, tills jag omsider märkte, att sådant icke dugde, och så måste jag gå därtill, sådan jag var. Det skolen I ock finna, att sådant är ett spökeri av djävulen, som vill draga människorna därifrån, så att ju mer de vilja vakta sig och vänta, till dess de skola få känna tron i sina hjärtan, desto längre komma de därifrån; och om de därmed fortfara, så förgår dem omsider all håg och åstundan, både efter evangelium och sakramentet, och de komma aldrig därtill.

Därför måste du slå sådan fruktan och avsky utur sinnet och bedja Gud om hjälp. Om du ofta gör det, så skall du få röna mer och mer håg och lust därtill. Därför skulle jag önska, att I så gjorden och att alla ginge till sakramentet i den mening och avsikt, att de måtte just där vinna den lust och håg, de sakna, och bliva allt starkare.»

Denna anmärkning av Luther är mycket förträfflig. Mången kristen, som ser, huru världens barn gå till nattvarden blott av sedvänja, utan allt andligt behov, menar, att till ett värdigt nattvardsbegående är nödvändigt att hava en innerlig lust och håg till själva sakramentet. En sådan lust därtill vore ock visserligen högst billig, och det är visserligen beklagligt, att den saknas; men sådant är det onda köttet, även hos de trogna, att det ofta har leda och olust till allt andligt, till Kristus, ordet, bönen och sakramentet, så att de ljuvligaste Guds ord under tiden »smaka som torrt trä». Men skulle vi därför icke alls begagna dessa nådemedel?

Vi måste ju, mitt i denna tröghet och olust, komma till nådemedlen, för att just genom dessa återupptändas till något liv och någon lust för detsamma. Därför, låt just denna tröghet och olust för sakramentet vara dig en ny, drivande nöd och anledning att blott desto skyndsammare förfoga dig dit; liksom du i din tröghet till ordet och bönen icke har något bättre medel emot densamma, än att just skynda till samma ord och bön.

Hit hör, vad Luther strax nedanför säger: »Vad beredelse vill du vidare göra dig? Är det icke nog av, att du har Guds ord, som bjuder och lockar dig, och att du är kommen till den erkänsla av ditt elände, att det nu driver dig härtill? Här är ingen annan utesluten än de hårda, stolta, säkra och sorglösa sällar, som fara blott med skrymteri och aldrig mena det med något allvar. Du bör därför gå härtill och för visso veta, att Kristus ser dig mycket djupare in i hjärtat, än du själv, och giver dig även mera, än du kan önska. När du icke känner dig så brinnande, som du gärna ville, så ser han djupare in i ditt hjärtas grund, än du själv, efter du väl icke skulle hava något emot, om du vore hel och hållen itänd och brinnande.» Så långt Luther.

Äntligen kan du ock av sakramentets frukt och verkan på ditt hjärta finna, om du varit bekväm att anamma det. När din tro blivit upplivad och styrkt, så att du nu kan med mer tröst och förtrolighet tala med din Gud; när din kärlek blivit uppvärmd, så att du nu med förnyad lust vill tjäna din nästa, fördraga hans fel, hjälpa honom i nöd, uppmuntra honom i tro och gudaktighet o. s. v., så har du visserligen med välsignelse gäststat hos din Frälsare.

Du behöver icke tänka efter, med huru stor andakt du anammade sakramentet, huru rörd du var, huru ljuva orden smakade ditt hjärta — allt detta är väl gott och vederkvickande, men kan icke tjäna såsom bevis på en verklig välsignelse av sakramentet; det är härom som Luther anmärker, »att en stor rörelse, så att man därvid ock gråter av glädje, kan vara väl så farlig som god», emedan man gärna gör själva den ljuva rörelsen till sin tröst och berömmelse och förgäter därvid det väsentliga: tron och kärleken. Såsom nu sades: har du blott vunnit en förnyad bekantskap med din Frälsare och fått en ny kärlek till bröderna, en ny håg att vårda dig om din nästa och vara din ovän huld o. s. v., då bar du visserligen med välsignelse varit till Herrens bord.

Men vad skall du göra, om du icke finner hos dig någon frukt och nytta av sakramentet? — Svar: Låt det bliva dig en ny anledning att på nytt skynda till din Frälsare, beklaga detta förhållande och bedja

om hans hjälp, sägande: Jag har gått till ditt heliga bord, men förblir ändå såsom förut utan frukt. Jag har emottagit en så stor skatt, och likväl ligger den ofruktbar hos mig. Du, som allena är trons begynnare och fullkomnare; du, som allena verkar både vilja och gärning efter ditt goda behag, förbarma dig över mig och föröka min tro och upptänd min kärlek, att jag icke måtte undfå Guds nåd fåfängt» o. s. v. Ty så måste man fortfara att söka förbättring och icke i misströstan och otro övergiva Frälsaren, ordet och sakramentet därför, att det icke redan burit all den frukt, det skulle. Vårt leverne, vår tro och kärlek bliva likväl aldrig här på jorden fullkomliga, utan vi måste beständigt fortfara att i ordet och sakramentet söka deras tillväxt, men vi äro ändå redan saliga och i Kristus fullkomliga, när vi stå i denna trons övning.

Se på de första nattvardsgästerna, om vilka Kristus betygade att de voro rena, att de trodde, voro hans vänner och bröder — de voro ingalunda fullkomliga, utan fulla med brist och skröpligheter. Ja, det är ömkligt att skåda: samma afton, som de hade emottagit tvenne sakramenter och för första gången sin Herres heliga nattvard, så hinna de knappt komma ut från det heliga rummet, förrän de, på vägen till örtagården, i sällskap med sin bedrövade Herre och Mästare, »tvistade om vilken av dem som vore störst» — så platt förgäta de den nyss erhållna fotatvagnings huvudlärdom. Och i örtagården förmådde de icke vaka en stund med sin Frälsare, då han i ångest svettades blod, och oaktat han bad dem: »Vaken med mig en stund.» Och sedan, när han fångslas och bindes, då fly de; och när han anklagas och bekänner, då förnekar Petrus all bekantskap med sin hulde Herre och Frälsare. Detta var ju allt gruvliga synder, och — allra förskräckligast — det skedde just i de första timmarna efter deras första nattvardsgång!

Och vad gjorde den käre Frälsaren? Han straffade, han varnade, han gav dem icke lov att synda; han förmanade dem: »Vaken och bedjen, att I icke mån komma i frestelse», men han förkastade och fördömde dem icke; han uppsade icke vänskap med dem; han förbjöd dem icke att återkomma till hans döds åminnelsefest, utan sade: »Gören det ännu ofta till min åminnelse».

Ja, se, huru hjärtligen vänligt han samma afton talade med dem, såsom med sina allra käraste barn, vilka icke hade gjort honom det allra minsta emot; han tröstar dem på det ljuvligaste och bereder dem på alla de bedrövelser, som skulle möta dem, då han nu skulle skiljas ifrån dem. »Edert hjärta vare icke oroligt», säger han — »jag skall icke lämna eder faderlösa, jag skall komma till eder — I skolen åter se mig; ty jag lever, och I skolen leva. — Frid efterlämnar jag åt eder; min frid giver jag eder; icke giver jag eder, såsom världen giver. Edert hjärta vare icke oroligt, ej heller försagt.» Se, vilken kärlek, vilken hjärtlig vänlighet som i dessa ord uttalar sig! Och icke det allenast utan han betygar ock uttryckligt, att de inför hans ögon voro rena, genom tron på hans ord; att han älskade dem och icke ville benämna dem tjänare, utan vänner.

Vi anföra ännu ett stycke ur detta hans ljuva tröstetal. Han sade: »Nu ären I rena för det ords skull, som jag har talat till eder. Förbliven i mig, och jag i eder. Jag är vinträdet, I ären grenarna; den som förbliver i mig, och jag i honom, han bär mycken frukt, ty mig förutan kunnen I intet göra. — Såsom Fadern har älskat mig, så har ock jag älskat eder; förbliven i min kärlek. — Ingen har större kärlek än den, att man låter sitt liv för sina vänner. Numera kallar jag eder icke tjänare, ty tjänaren vet icke, vad hans herre gör; men eder har jag kallat vänner; ty allt vad jag hört av min Fader har jag kungjort för eder. I haven icke utkorat mig, utan jag har utkorat eder. Detta har jag talat till eder, på det att min glädje må förbliva i eder, och eder glädje varda fullkomnad» o. s. v.

Se, med ett sådant hjärta instiftade vår Frälsare sin lekamens och blods sakrament, där han ville komma sina vänner så nära, att han skulle, såsom han själv säger, rent av »förbliva i dem, och de i honom», och där han ville på det allra hjärtligaste trösta dem emot deras synder, till vilkas förlåtelse han utgav sitt blod. Han ville, att de skulle på det innerligaste smaka hans kärlek och veta, att han icke det ringaste ville tänka på deras fel och svagheter, utan att han var alldeles försonad med dem; »på det hans glädje måtte förbliva i dem, och deras glädje varda fullkomnad.»

Uti nattvarden skulle hans lekamen och blod, som äro utgivna till våra synders förlåtelse, på ett väsentligt sätt förenas med oss, så att vi även kroppsligen skola bliva ett med honom — icke blott

andligen, utan kroppsligt och väsentligt förenade med honom.» Jag i dem, och du i mig, att de må vara fullkomnade till ett, såsom du, Fader, i mig, och jag i dig.»

Nu borde icke en sådan vår Herre Kristi kärlek till fullo trösta och fröjda våra hjärtan, samt ljuvligen locka och draga oss till hans bord? O, att vi lärde en gång rätt förstå, älska och flitigt begagna detta ljuva nådemedel, så länge vi vandra i denna pilgrimsöken, där vi så väl behöva den tröst och styrka, det skänker, till dess vi i den stora nattvarden i himmelen för evigt njuta hans fullkomliga glädje !
Amen.

- **C-O Rosenius** (1852)

© www.pietisten.com

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om syftet är att främja Kristi rikes tillväxt.
www.pietisten.com